
PETRI GYÖRGY HAGYATÉKÁBÓL

AHOGY HALÁLOD EGYRE KÖZELEBB

Ahogy halálood egyre közelebb,
megállva, elmélázva közeleg,
kezded megszeretni életedet,
ami lehetett, ami még lehet,
és nem nyomasztó az, hogy a világ
majd nélküled folytatódik tovább,
épp az ellenkezője lenne az,
halálom egyfajta ritka vigasz:
csak annak juthat osztályrészeül,
ki elvan vigasz, nyugtatás nekül.
(Magamfajta *légiés* alakok
használhatnak régies alakot.)

[MINDEN FONTOS LESZ]

Minden fontos lesz. Mint egy Harpagon
a tallérjait, dukátjait, úgy számlálgatom-
szemlézem a kávésdobozt, a sótartómat,
gyönyörködve nézem a hatalmas kék gőzfazekat,
amiben bonyolult levesem, újabb leleményeim egyike fő
– és hogy ez mind, mind az enyém, az enyém, ez a fő.
A levest majd mindjárt részletezem, hiszen szakácskönyvet is írok,
véghónapjaimba mindent belezsúfolok, amit bírok.
Vagy végéimbe? Senki se tudja. A játszma nyitott.
Az élet tartama – miként a főzés mikéntje – titok.
És mennyi gond eldönteni, hogy fartő legyen vagy hátszín,
vagy netán rostélyos – erről nem lehet dönteni játszín,
mennyi legyen a velős csont meg a ritka csont aránya,
ez ügyben dönteni, ez a szakács erénye

NINCS SEMMIM, AMIT RÁD HAGYHATNÉK

Minden múlt időbe
tevődik át, itatódik
át életünknek fehér, könnyű fátyla
szurokfekete ragacsos halállal
– a dologban az idegesítő az,
hogy nem tudom: *kihátráljak* életemből?
Vagy inkább: egy nagy lendülettel fejfel a falnak?

EGY SZIGORÚAN ELLENŐRZÖTT KLUB

Undorító voltam, mint mindahányan,
egyszer a Maya télikabátzsebébe hánytam,
merthogy épp a Zeneakadémián voltunk,
és kínos lett volna, ha emberi mivoltunk
eruptíve nyilvánítja, hogy mi voltunk.
Nincs ebben semmi heroizmus, semmi pátosz,
közel laktunk a Zeneakadémiához,
ha beütött volna valami igazi baj,
ott várt az ágy, vagyis a mindennapi, gyakorló ravatal,
ahonnét fölriadtam holtra váltan,
verejtékezve alkoholhiányban,
gatyába ráztam magam, s mentünk az FMK-ba,
vagyis a Fialat Művészek Klubjába,
holott nem voltam már fiatal,
művésznek meg sosem tartottam magam,
és ami a klub minősítést illeti, inkább ócska csehó volt,
hol összegyűlt esténként megannyi téboly és hóbort,
oda cipelte Erdély Miki minden esten
rákját, demonstrálni, miként győz a szellem a testen,
ott ültek éjjel kettőig Dixi és Lukács Mari,
a művészetakarás ezen szerencsétlen kárvallottjai,
s ott éltem én is hajnali kettőig, háromig, négyig,
és fiztettem nekik kávékat, fröccsöket, felesekét,
mivelhogy már akkor is azok közé tartoztam,
akiknek a kenyér mindig a vajas oldalával fölfelé esett...
Mi lett velük? Részben meghaltak, részben elmekórházak lakói,
hol szépen, szelíden túrték, hadd gyógyítgassák őket, mintha lenne
esély még a kedvező kimenetelre,

békésen, mint a vágásra szánt csirkék,
 várták, hogy jöjjön az orvosi segítség.
 Ez volt az Atlantiszom, ez volt a mélyvilág,
 itt békén hagytak, itt nem voltak razziák.
 Persze nem voltunk hülyék, nagyon jól tudtuk,
 hogy ez egy állatkert, egy szigorúan ellenőrzött klub,
 ahol is mi vagyunk a védett-védtelen állatok,
 de még ez volt a legelviselhetőbb állapot.

F. Á.-HOZ

Fáradt vagy, fáradt, régi öreg barom,
 hullik őszülő, töredezett szőröd,
 tengerszemednek tisztája is oly tört,
 aggódom érted, hiszen hozzám képest
 mégiscsak ifjú, mondhatni takonypóc vagy.
 Na jó: legyen *gyerkőc*, ez finomabb, de
 mindegy, akárhogy is – a fiam lehetnél.
 De én megértő vagyok: a megértendőt
 mindig megértem, vagy ha nem: hát úgy teszok.
 Bevált módszer: gyónás vagy pszichoanalízis.
 Zsidókeresztény dribli, Názárethi, Sigismund
 (Betlehem és Bécs kb. másfél óra *par avion*).
 Nem hiszünk egyikben sem. Semmiben
 nem hiszünk. Ez éppen a problémánk!
 És ez *gyönyörű* probléma: mivelhogy a
 „Sem *A*, sem $\sim A$ ” írásba foglalása
 után már nincsen miről beszélni. Illetve

[HAGYMAHÁMOZÁS? GOMBÖNTÉS?]

Hagymahámozás? Gomböntés? Minek?
 Ha minden út a halálba vezet?
 Nem élni – ha lehetne – volna jó.
 Száraz dokkban meglékelt hajó.
 Rosszféle recept, elvetélt eleve,
 se nem a húsa, se nem a leve.

ÉN MEG A TÉSZTA

Feleségem elkészíti a tésztát, én megvárom, amíg az ehetetlenségig kihűl. Ilyenkor már ő sem vetheti a szememre, hogy miért nem eszem meg. Hát imígyen fogyogatok, fogyogatok derűsen, míg lassan, no lám, észre sem vettem, éjszaka van. Pontosítsunk: kezd éjszaka lenni. Ezt szeretem, ha beburkol a sötétség, mint holmi fekete vatta. Fullaszt, és kábít. Újabban, mint a heliotrópok napszálltakor, összecukom szirmaimat, egyszerűbben szólva leragad a szemem az álmodástól, vagy mert túl korán ébredtem, vagy mert már tökrészeg vagyok. Az utóbbi a gyakoribb.

KEDVENC ÉTELEM A RÁK

Én vagyok a magyar Homérosz.
Fogócskázunk: én őt vagy ő esz meg engem?

BÚCSÚ I

Késő. A fürdés most is elmarad.
Mi jó még? Új tapasztalat?
Hetvenedik a talpalávaló?
Ez a szemérmetlen tányérnyaló?
Bár ez túlzás: tányért nem nyalt soha,
marad utána korsóknak soka.
Élt, amíg élt, dölyfös maradt és nyalka,
de senkinek a seggét ki nem nyalta.
Az életből lassan, tűnődve távozik,
nem érti, hogy mit is keresett itt.

2000. március 18.

BÚCSÚ II

Szakállat és bajuszt többé már nem vágunk,
viszont minden életszabályt általhágunk.
Mondhatják majd persze, hogy mi ez itt, no né?
Még a sírjából is ugat a vén gané?
Szétrúgjuk a seggit, szétrúgjuk a tökit,
lesz az ő élete igencsak rövid itt.
Sanyarú végemet szomorúan várom,
mint egy önmúltjába mélyedt öreg várrom.
Írok és olvasok, nemes hát nem vagyok.
Mi volnék hát? Rácok, zsidók fattya,
és amúgy mindenki be-be-bekaphatja.

2000. március 18.